Der var en mand, der var meget utilfreds med Venstres oplæg til en sundhedspolitik. Han sagde: "Det er jo ikke politik - det er bare noget alment menneskeligt !"
Hvis politikere og politisk engagerede ikke betragter det alment menneskelige som noget, vi skal beskæftige os med - er det ikke så mærkeligt, hvis almindelige mennesker ikke rigtig synes politik vedrører dem.
Hvis borgerens henvendelse om en dagligdags oplevelse til politikeren blot medfører en teknisk forklaring om, hvad systemet går ud på - og hvorfor det er sådan - er det ikke så mærkeligt, hvis borgeren føler at hans virkelighed er en anden, end politikerens virkelighed.
Der er brug for en anden måde at diskutere politik på! Der er brug for, at vi tager udgangspunkt i det alment menneskelige i stedet for i systemerne.
Der er brug for, at vi overhører dem, der er højtråbende og får lært at lytte til dem, der ikke siger så meget, men som bliver stille, græder og føler sig afmægtige i forhold til det komplicerede samfund - og til de få modige der råber op mod systemet, og som systemet derfor kalder kværulanter. Der er brug for
at diskutere politik på grundlag af principper og indhold og ikke kun på grundlag af, hvad vi har råd til. Hvad er det, vi ønsker af samfundet og udviklingen? Vi ønsker jo ikke alt, selvom vi måtte have råd til det, vel ? Vi er ikke som børn i en slikbutik, vel ? Borgeren er ikke - jeg er nogen gange
i tvivl, om politikerne er.

Jeg kan ikke se, at der er andre partier end Venstre til at dyrke denne dimension i den politiske diskussion.
Lad mig tage nogle eksempler:
Vi skal ikke kun diskutere resourceforbrug og systemet inden for sundhedssektoren. Vi skal beskæftige os med, at folk ikke altid får ordentlig information om behandling, behandlingsforløb, medicinforbrug. 10-15 % af hospitalsindlæggelserne skyldes forkert medicinbrug. - Vi skal beskæftige os med, at folk føler sig utrygge bl.a. på grund af de mange forskellige læger de skal behandles af og snakke med. - Vi skal beskæftige os med, at gravide har utroligt svært ved at blive fri for at blive behandlet som syge.
Vi skal ikke diskutere dødskriterium på grundlag af om vi har råd til at foretage nogle transplantationer. Men vi skal overveje, om vi vil fjerne menneskers mulighed for at tage værdig afsked med vore døde.

Vi skal ikke kun diskutere hjemmehjælp ud fra antal af ansatte. Vi skal også spørge om den service der tilbydes, dækker behovet. Hvad hvis den ældre selv kan og vil lave den lettere rengøring og madlavningen - som er hjemmehjælperens arbejde - men gerne vil have hjælp til det tungere arbejde - som hjemmehjælperen ikke må udføre ?

Vi skal ikke kun diskutere børnepasning på grundlag af oplysninger om ventelister. Vi må også diskutere, om det er rimeligt, at forældre ofte skal betale for meget mere tid, end de har brug for. Vi må også diskutere, om forældrene har en reel mulighed for indflydelse på deres barns dagligdag i institutionen.

Vi må diskutere om hjælpen til enlige forsørgere med sociale problemer skal være behandling, gruppeanalyse og adskillelse af børn og forældre - eller om det var bedre med ligeværdig og praktisk hjælp til rengøring og regelmæssighed i dagligdagen.

Vi må holde op med at diskutere om vi har råd til mere specialundervisning i skolerne. Problemet er at specialundervisningen er med til at klientgøre børnene - derfor skal der findes andre veje, hvor barnet ikke skal hives/væk fra klassens fællesskab. Den mindste skævhed i tanden skal rettes - vi skal helst komme ud af pølsemaskinen tilpassede og med en "hensigtsmæssig" adfærd - ikke for vild - ikke for sløv - ikke grine højt - ikke tude som et vandfald. Nu græder vi ikke mere af sorg - vi "bearbejder" sorgen, hedder det i velfærdsstaten.

Jamen, du nævner jo kun eksempler fra den offentlige sektor det er vel lige så umenneskeligt, når enken ved skranken i banken med 5 mennesker bag sig får højlydt besked på at "Deres konto er spærret", da hun vil hæve penge til mandens begravelse?

For det første har den offentlige sektor i langt de fleste tilfælde en monopolstilling - det giver et større ansvar for, at hensynet til borgerne tilgodeses. Jeg kan skifte bank - jeg kan ikke skifte socialkontor.

For det andet har politikerne et direkte ansvar for den offentlige sektors funktion - det ansvar skulle vi tage lidt mere alvorligt og gøre os lidt mindre kloge på, hvad den private sektor skal og ikke skal.

Jo, vil du måske indvende igen, folk kan jo klage
hvis der er noget i det offentlige system, de er
utilfredse med - og der er jo flere og flere der klager. En klageordning må da aldrig blive en sovepude, et alibi til ikke at vurdere, om systemet har nogle grundlæggende

skavanker. Og i masser af tilfælde tør selv de stærkeste ikke klage - hvem tør klage over den læge, der skal behandle en dagen efter - hvem tør klage over den lærer, der skal undervise ens børn dagen efter - hvem tør klage over den socialrådgiver, som har afgørende indflydelse på ens videre skæbne ?
Politisk kunne en række af den slags problemer løses ved Venstres glimrende forslag om større frihedsgrader til folk - for eksempel mulighed for oprettelse af "fribørnehaver" på samme måde som vi har friskoler.
Men det fritager os ikke for ansvaret for at få sat mennesket først i de systemer vi allerede har - og som folk har betalt til over deres skatter.
Det kan jo ikke være rigtigt, at folk ikke må stille krav om kvalitet, men skal manes til taknemmelighed blot fordi de allerede har betalt til systemet over skattebilletten.

Venstre må gå foran i denne debat - ellers vil konsekvensen være, at den velformulerede og stærke nok skal finde vej i det komplicerede samfund - mens den stilfærdige med rette vil føle sig svigtet.